

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА СТАРИЯТ ДОМ

chitanka.info

Обичам стария дом, покрит с още по-стари плочи, кротко полегнал в падината под високия хълм. Старият бял дом, който всяка пролет измазваха с вар, а най-отдолу слагаха синя ивица. Имаше една такава синя глина отсреща по склона на планината и водата, която извираше там, беше прозрачно синя. Старият дом отдалече приличаше на кораб в плитки крайбрежни води. Накъде плуваше толкова години? Навярно към бъдещето на хората, които живееха тук...

... Бавно пропява вратата и аз прекрачвам дървения праг. Казват, че всеки дом има своя аромат. Този ухае на топъл хляб, на дюли и на нещо свое, родно, неуловимо. Вдигам поглед нагоре. Търся слънцето. Може би защото прозорчетата са малки, на тавана има слънце. Истинско. Старият резбар е вложил в него цялата си топлина и сега то огрява одаята. То и китеникът. Не зная как е по-вярно — китеник или губер. Повече ми харесва „китеник“, защото когато баба ми го е тъкала, е китила снопче след снопче разноцветни конци. Цялата си мъка и надежда е вложила в него. Затова е с черен фон — като нейната вдовишка болка или като земята, която също е била болка. Пламват из него алените цветове на редките радости, грабват очите зелените листа на надеждата, стоплят жълтите отблясъци на огнището, плахо надничат късчета небе, меко просветват дъхави преспи...

Отпускам се на китеника и усещам неговата ласка. Ръцете ми сякаш гаят стръкчета трева — мека и жива. И сякаш чувам тъжния зов на един кавал, който сега кротко лежи на раклата. Затварям очи. И запяват лазарки на двора. Надалеч се разнася гърленият вик на коледари, звънва сребърно котле на водника, глухо потропва разбойт, меко шумолят стъпките по пода. И тихо се ронят думи, легенди...

Изправям се, поглеждам китката чемшир, оставена тук отколе за здраве и излизам. „Със здраве“ — отеква в съзнанието ми древният поздрав.

Навън ме посреща клоните на старата круша. Листата прошушват за сбогуване, а аз тръгвам по пътеката към града, понесла една обич. Нея ще дам на синовете си и на техните деца. За да идват понякога в стария дом и после — още по-силни, да продължават пътя си напред. Към своето, към общото бъдеще...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.